

Úr a mennyiség felett

â€žEgy fãrfi ãppen az iskola diãkjai ãlta gyãjtãtt ãlelmiszereket csomagolta, amit az Appalache-hegysãgben lakã szegãnyeknek akartak kãldeni. Szortãrozta a babot, a tejpõrt, a zãldsãgkonzerveket ãs a hãskonzerveket. Meglepõdve lãtta, hogy az egyik gyerek nem azt adta, amit a listãn kãrtek. Papã-rzacsãjãbãl mogyorãkrãmes szendvics, alma ãs egy sãtemãny pottyant ki. A zacskãra ãjkombãkom betãkkel a nevãt is rããrta: ã»Cristy - 104-es szoba.ã« A kislãny a sajãt ebãdjãt kãldte el az ãhezõknek" - (David DeWitt: One Little Lunch).

Ma este megint egy csodãrãl beszãlãnk, arrãl, hogy Jãzus egy kisfiã ebãdjãból vendãgelt meg ãttezer embert, a maradãk pedig mãg tizenkãt kosarat megtãltãtt... Mi is tanulhatunk hitet ebbõl a tãrtãnetbõl!

Jãzus valãban ember volt. Figyeljãk meg, mit mond Mãjtã: â€žAmikor meghallotta ezt Jãzus, eltãvozott onnan hajãn egy lakatlan helyre egyedãl. Amikor meghallotta ezt a sokasãg, utãna ment gyalog a vãrosokbãl" (Mt 14:13).

Jãzus ãppen akkor ãrkezett haza Nãzãretbe, ãs a zsinagãgãban prãdikãlt. Elõszãr mindenki ãmulva hallgatta bãlcs szavait, de kãsõbb felhãborodtak, megprãbãltãk a sziklãrãl lelãkni, megãlni... Elkergettãk.

Ekkor hallotta meg, hogy Herãdes kivãgeztette Keresztelõ Jãnost, aki Jãzus unokatestvãre ãs szintãn Isten szolgãja volt. Jãzus nem fãlt Herãdestõl, nem fãlt a templomban lãvõ emberektõl sem... Egyszerûen csak elfãradt. Pihenãsre volt szãksãge. Tanãtvãnyaival beãlt egy csãnakba, hogy ãjtkeljen a tavon. Egy csendes helyen szeretett volna megpihenni, de amikor az emberek megtudãk, hovã ment, nyomãba eredtek. Ne feledjãk, õ is ember volt, emberi ãrzãsokkal, ãs egãsz ãletãben ilyen dolgok tãrtãntek kãrãlãtte.

Bãrhovã megyãnk, mindenãtt ãhes tãmegekkel talãlkozunk. Az emberek szinte ãhezik az egãszsãget, a gazdagsãgot, a sikert, azt, hogy õk legyenek a legjobb sportolãk stb. Az ãhsãg is lãtezik. Mindig vannak ãhezõk. Mit is tett Jãzus, amikor mãr nyilvánvalãan zavartãk nyugalmaãt? Bosszankodott? Haragudott? Beevezett a csãnakkal a tengerre, ãs azt kãvãnta, bãrcsak ott se lennãnek az emberek? Ellenkezõleg! Ma este arrãl beszãlãnk, mi minden tãrtãnt, amikor Jãzus talãlkozott a kisfiãval.

Ott ãllunk kis csomagunkkal, amiben alig akad valami. Jãzus, az egyãtt ãrzõ Megvãltã azonban mindig mellettãnk van. Csak amikor rãdãlbbenãnk, milyen nagy a kãlãlãnsãg az

ideiglenes megelégedettségek és az örökké tartó megelégedettségek között, és hajlandók vagyunk átadni neki a keveset, ami nálunk van, mindenünk, akkor, és csak akkor kezdünk figyelni Jeldésaira.

„Jézus azt mondta nekik: »Amen vagyok az élet kenyere: aki ehhez jár, nem éhez meg, és aki bennem hisz, nem szomjazik meg soha.«" (Jn 6:35).

Volt már személyes tapasztalatod Istennel, akinek a mennyiségek nem akadály?

Vajon hogy érezhette magát a kisfiú, amikor a tanítványok elmondták neki: Jézus az ő ebédjével szeretné megvendégelni a sok ezer embert, akik ott összejöttek. Nem tudom, töltött-e, vagy boldogan felajánlotta ételét, mert hitte, hogy Jézus bármire megtehet? Hiszen látta, hogy Jézus egész nap a betegeket gyógyította és vizsgáltta azokat, akik szomorkodtak.

El tudjátok képzelni, mit érzett Jézus, amikor tanítványait megtudta, hogy Heródes megölte unokatestvérét, Keresztelő Jánost? Bizonyára fáradt lehetett és kimerült, csak arra vágyott, hogy csendben félrevonulhasson imádkozni és gondolkodni. Mégis azt tette, ami a káldetése volt: máson segíteni.

Az embereket egyáltalán nem tántortotta el, hogy Jézus ájtment a társai számára egy csendes helyet keresni. Valószínűleg a heztek vigaszt nyújtó szavait és gyógyító hatalmát.

Felbegték napi munkájukat, és kávtak, csak hogy a kázelben lehessenek, meggyógyítsa, megtisztítsa őket, és megadja, amire a legnagyobb szükségük volt. Jézus szíve megesett rajtuk, amikor meglátta őket. „Amikor Jézus kiszállt, és meglátta a nagy sokaságot, megszánta őket, és meggyógyította betegeiket" (Mt 14:14).

Mi vajon mit tennénk? Azt mondanánk: „Ez már töltés! Elegem van! Az egész napom elment, és hisz vagyok és kimerült." Vagy úgy viselkedünk, mint a kisfiú, boldogan adunk, amink csak van, mert egész nap hallottuk és láttuk Jézust, aki báradt és

kimerőlt volt, mint mi, mégis tovább győsgyőtt, vigasztalta a szenvedőket és a megtért szávúeket? A kőszőges kisfió rőszese lehetett Jőzus őjabb csodájőnak. A Mester megőldotta a gyerek szerőny eledelő, megsokaső-totta, őgy, hogy mőg tizenkő kosőjrral maradt. Azt hiszem, amikor a fiő talőjkozott a Mesterrel, a mennyisőg Urőjval, olyasmire gondolhatott, mint amit Pőj apostol ővekkel kősbő őgy fogalmazott meg: "Az őn Istenem pedig be fogja tőlteni minden szőksőgeteket az ő gazdagsőjga szerint dicsősőggel a Krisztus Jőzusban" (Fil 4:19).

Hadd mondjak

el egy igaz tőrtőnetet egy mősik kisfiőrő, aki nagy csalődban nevelkedett, ős egy darabig nem volt cipője. Mőgsem panaszkodott, nem is szomorkodott, mert hitte, hogy egyszer majd neki is keről egy pőj cipő. Nap mint nap lőjthatta ődesanyja főjradozőjait, aki szintőn nem kesergett amiatt, hogy mennyi mindenre lenne szőksőge a csalődnak. Azutőjn az anya vőgre-valahőjra meg tudta venni fiőnak a cipőt. A gyerek mindennap boldogan főnyeső-tette cipőjő, ős mondogatta is: "Aki tőrelmes, jőj!"

Legyinthetnőnk,

hogy "őzugyan mőj, ez csak egy pőj cipő!" - de ha a kis prőbőban kitarunk, Isten egyre tőbb őjldőst adhat. A Bibliőbő tudjuk, hogy ha a kis feladatokat hűsőggel elvőgezzők, kősbő Isten nagyobbakkal is megbő-zhat. A fiőnak nem volt sok mindene, de hitt a mennyisőg Urőjban, aki megadta, amire szőksőge volt. Erről jut eszembe, amit Pőj őrt Ef 3:20-ban: Isten "őzmindent megtehet sokkal bősőgesebben, mint ahogy mi kőrjők vagy gondoljuk, a bennőnk munkőjlkodő erő szerint".

A Bibliőban

sok pőldőj talőjlunk arra, hogyan gondoskodott gyermekeiről - minden gyermekőrő! - Isten, a mennyisőg Ura. Megemlő-thetjők Izrael nőpőnek tőrtőnető: negyven esztendeig vőndoroltak a pusztőban, de nem őheztek! Nem maradtak vődtelenek! Isten gondoskodott mindenről, amire szőksőgő volt (2Mőz 16:2-4; 4Mőz 20:1-8)! Ki adhatja eledelt az őgből, vagy a pusztőban ki olthatőj szomjunkt a sziklőbő fakadő vő-zel? Egyedől csak Isten, a mennyisőg Ura kőpes erre!

Azutőjn

gondoljunk az őzvegyasszonyra ős a fiőjra, akiknek szinte semmijők sem maradt, az anya mőgis hajlandő volt egy idegennek adni az utolső falat őtelt, olyan erős hite volt. Isten pedig teletőltte korsőjő olajjal. "őőn megparancsoltam ott egy őzvegyasszonynak, hogy gondoskodjők rőlad.

Főlkelt tehőj [IIIő], ős elment Sareptőba. Amikor a vőros beőjratőjhoz őrkezett, őppen ott volt egy őzvegyasszony, aki főj szedegetett. Odakiőltott neki, ős ezt mondta: Hozz nekem egy kis vizet valamilyen edőnyben, hadd igyam! Amikor az elment, hogy vizet hozzon, utőjna kiőltott, ős ezt mondta: Hozz nekem egy falat kenyeret is magaddal! De az asszony őgy felelt: A te Istenedre, az őlő őrra mondom, hogy nincs honnan vennem. Csak egy marők liszt van a fazekamban, ős egy kevő olaj a korsőmban. őppen most szedegetek pőj darab főj, hogy hazamenve őtelt kősző-tsek magamnak ős a fiamnak. Ha azt megessők, azutőjn meghalunk. IIIő azonban ezt mondta neki: Ne főlj, csak menj, ős tőgy őgy, ahogyan mondtad; de előbb kősző-ts belőle egy kis lepőnyt, ős hozd ki nekem! Magadnak ős a fiadnak csak azutőjn kősző-ts! Mert őgy sző az őr, Izrőjel Istene: A lisztesfazők nem őrő ki, ős az olajoskorső nem fogy ki, mő-g az őr esőt nem ad a főlre. Az asszony elment, ős IIIő besződe szerint jőrt el. ős evett ő

is, meg az asszony Ács a háza napja is mindennap. A lisztesfazék nem árta ki, az olajoskorsó sem fogyott ki, az Ásrgate szerint, amit megmondott I Ás Által" (1Kir 17:9-16). Az Ázvegy b-zott Istenben. Isten csupán annyit kór tőlünk, hogy b-zunk benne, higgyünk neki, Ács tegyünk meg, amit kór. Míg ha nem is látjuk Ártelmét, akkor is b-zunk az Ásrbán!

Gondoljunk

most Jáb esetre! Mindenét elvesztette, amiye csak volt. A gyermekeit, a vagyonát, az egyszögét - mindent. Ennek ellenre még ebben a nehéz időszakban is Áldotta Istent, Ács b-zott benne! Az elvesztettét pedig kótszeresen kárpótolta az Ás. Hatalmas Istent szolgáljunk! B-zunk benne akkor is, amikor minden Ásszeomlani látzik, Ács Ágy Árezzük, hogy nincs kiót. Olvassuk el Jáb kÁnyvát! Mi is erőt merthetünk belőle, Ács hálláival fordulhatunk az Ásrhoz! HozzÁjd menekülők, Uram, ne szÁgyenljek meg soha! Ments meg engem irgalmasan" (Zsolt 31:2)!

A XXI. szájad

embere hogyan szerezhet tapasztalatot a mennyiség Urával?

ELŐSZÁR IS,

ISTENTŐL KÁRJEK, AMIRE CSAK SZÁKSGÁNK VAN! FONTOS, HOGY IMÁVAL ÁS A NAPI ÁHITATOKKAL ÁLLANDÁ“ KAPCSOLATOT TARTSUNK VELE. ÁSGY BESZÁLGESSÁNK EL AZ ÁSRRAL, MINT A LEGJOBB BARÁTUNKKAL!

Mondjuk el

Istennek titkainkat, fÁjaldalmunkat, ÁrÁmeinket! HozzÁrt mondom nektek: higgytek, hogy mindazt, ami Árt imÁdkoztok, amit kórtok, megkapjátok, Ács meg is adatik nektek" (Mk 11:24). Szenteljük Áletünket Istennek, Ács Áljunk az Ige tanÁicsai szerint!

Isten

szÁjmtalanszor gondoskodott rÁlunk májr eddig is, a mennyiség Ura volt az ÁletÁnkben, míg ha nem is vettük Ászre.

Lehet, hogy be

kellott volna fizetni a tandÁ-ját, de nem volt miből. Akkor tudtad meg az iskolatitkÁrtÁ, hogy májr valaki befizette helyetted. Isten gondoskodott rÁlad!

A kÁvetkező

tÁrtÁnetet egy főiskolÁs diÁktÁ hallottam, aki az EgyesÁlt Államokban tanul,

Ács a karácsonyi szímetre szeretett volna hazamenni Afrikába. A repülőjegy 1400 dollárba került. Diákia nem tudott ennyi pénzt előteremteni. Imádkozott, elmondta gondjait menyey Atyjának. A barátai elképzelhetetlennek tartották, hogy ísszeszedjen annyi pénzt, amennyi a hazamenetelhez kellett, a lány mégis rendíletlenül hitte: Isten gondoskodni fog róla. Pár nap múlva felhívta egy diáktárs, Ács megkérdezte: "Mit szeretnél? Mi vegyük meg a repülőjegyet, vagy inkább adjuk oda a pénzt, Ács majd te megveszed?" De ez még nem minden! Amikor már visszafelé tartott, háromszor tört rá a járatot, amivel mennie kellett. A repülőtéren várakozott. Végül a gép elkészült a felszállásra. A lány azon tündött, vajon mi lehetett az oka a nagy katasztrófának? Magában imádkozott: "Tudom Uram, hogy te mindent a kezében tartasz." Ást közben is néla volt a Bibliája. A repülőn egy idegen ül mellette. Beszélgetésbe elegyedtek. Megtudta, hogy titárs lelkész. A lelkész a tanulmányairól kérdezte, ká-váncsi volt, megvan-e mindene. Tankönyvei ugyan még nem voltak, de hitte, Isten biztosan gondoskodik arról is. "Biztosan?" - kérdezte lelkész, mire a lány habozás nélkül felelte: "Igen, Isten mindent megad." "Csak azért kérdezem, mert úgy érzem, Isten arra indít, hogy kifizessem a tankönyveidért" - válaszolta a férfi. Nem fantasztikus? Milyen jó az Isten! Semmi sincs véletlenül. Oka van annak, hogy Isten az emberek útját keresztezi. Csak hinnünk Ács engedelmesen kávetnünk kell az Ige tanácsait. Tartsunk így Ágáreteire! "Észszáim dicsőretteddel van tele, dicsőtlek mindennap" (Zsolt 71:8).

Amikor a

kávetkező fizetésig még mindig van egy hót, de a lémpa jelzi, hogy fogytán a benzin, az autós mégis szígul, mintha tele lenne a tank: ez is csak Isten műve!

Ha találisz

2000 Ft-ot, Ács Áppen annyira van szíkság: ez sem véletlen, Isten káldte!

A mennyiség

Ura, Jézus Krisztus Áldásaival akar elhalmozni! Szeretné megadni szívká minden vágyát! Csak fogadjuk el az Urat, Ács teljes-tsák akaratát!

Figyeljünk Ellen White szavaira: "A rendelkezésünkre álló eszközök létszálag nem elegendők a munkához, de ha hitben előrehaladunk, bízunk Isten mindent megelégtető erejében, akkor bőséges források tárulnak fel számunkra. Ha a mű Isten, akkor Ő maga fog gondoskodni az elvégzéséhez szükséges eszközökről. Megjutalmazza a Belvetett őszinte, egyszerű bizalmat. A kevés, ha bílcsen, takarékosan használják föl a menny Urának szolgálatában, megsokasodik a szótosztás során. Krisztus kezében nem fogatkozott meg a kevés élelem, má-g az éhező sokaság meg nem elégedett. Ha a minden erő Forrásához járulunk, s kinyújtjuk hit-kezünket, hogy kapjunk, meg fogunk erősíteni munkánkban még a legfenyegetőbb kárlálmányek kázzátt is, Ács kápesek leszünk Átadni másoknak az élet kenyerét" - (Ellen G. White: Jézus élete, 309. old.).

Ezt a csodát

csak az egyik evangéliumban olvashatjuk. Arra kávetkeztetek, hogy Isten kárlárbáző dolgokra, egyszerű tányekre szeretne megtanítani e történettel. Isten kezében a csekélység is jelentősé válhat! Bármit felhasználhat az Ásr, hogy nyilvánvalóvá tegye hatalmát Ács bemutassa dicsőretteddel a világnak.

Vegyük tehát

számba a tanulókat!

1. JÁZUS NEM

CSAK A TÁ-MEGET LÁTTA, hanem észrevette káráln-káráln az embereket is - Jézus személynél Isten.

2. JÁZUS SZÁVE

RÁSZVÁTEL TELI: "Amikor Jézus kiszállt, Ős meglátta a nagy sokaságot, megszánta őket, mert olyanok voltak, mint a pásztor náikál valák juhok, Ős kezdte őket sok mindenre tanítani" (Mk 6:34).

3. JÁZUS

MINDENT FONTOSNAK TART, még azt is, ami csakolyan, jelentéktelennek tűnik.

Bázzunk a

mennyiségek Istenben, hogy megadja számunkra vigyájt? Fontos bá-zni abban, hogy Jézus megad mindent, amire számunkra van? Igen! A Mesterrel semmi sem lehetetlen!

Keressük Isten

országait Ős igazságait! Tegyük mindent úgy, ahogy az Ős kéri, Ős akkor számunkra gletünket mindig kirendeli. Táródik velünk, szeret, Ő a gondviselő Isten.

Á

Lulleither Walker-Massiah